

Nieuwsbrief STAB OGR Updates - Nummer 16, 2013

Nummer 16, 2013

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2013:7607](#) 03-07-2013

Den Haag/dwangsom

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2013:544](#) 31-07-2013

Planschade Heemskerk

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2013:495](#) 24-07-2013

Putten/bestemmingsplan 'Verbinding Nijverheidsweg - Stationsstraat'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2013:398](#) 24-07-2013

Someren/bestemmingsplan 'Buitengebied Someren'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2013:456](#) 24-07-2013

Noord-Brabant/wijzigingsplan 'Windpark Zuid-Dintel'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2013:437](#) 24-07-2013

Zuid-Holland/reactieve aanwijzing

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2013:444](#) 24-07-2013

Zuid-Holland/reactieve aanwijzing

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2013:487](#) 24-07-2013

Planschade Bergeijk

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2013:433](#) 24-07-2013

Haarlemmermeer/omgevingsvergunning

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2013:484](#) 24-07-2013

Maasdriel/bestemmingsplan 'Buitengebied herziening 2011, Winkelseweg 10, Hedel'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2013:485](#) 24-07-2013

Zaanstad/ontheffing

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2013:445](#) 24-07-2013

Oldebroek/omgevingsvergunning

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2013:446](#) 24-07-2013

Boxmeer/bestemmingsplan '[locatie]'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2013:384](#) 17-07-2013

Ede/bestemmingsplan 'Agrarisch Buitengebied omgeving Otterloseweg 54-56 te Wekerom'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2013:340](#) 17-07-2013

Amsterdam/bestuursdwang

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2013:344](#) 17-07-2013

Hilversum/bestemmingsplan 'Van Riebeeck/Bonairelaan'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2013:285](#) 17-07-2013

Ede/bestemmingsplannen 'Agrarisch Buitengebied Ede' en 'Agrarisch Buitengebied Ede 2012'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2013:346](#) 17-07-2013

Den Haag/projectbesluit

Annotatie

Marieke Kaajan

Annotatie

Marieke Kaajan

Annotatie

Gijsbert Keus

ANNOTATIE

Marieke Kaajan

1. De uitspraak, die betrekking heeft op een vergunning op grond van de Natuurbeschermingswet 1998 (NB-wet 1998), laat een dilemma zien waarmee appellanten zich vaak geconfronteerd zien. Een vergunning voor, in dit geval, het veranderen van een varkenshouderij wordt aangevraagd en verleend. Bij de toets naar de mogelijke effecten van de aangevraagde verandering wordt onderzocht of er sprake is van een toename ten opzichte van de huidige belasting van een Natura 2000-gebied. Is deze toename er niet, dan is de conclusie – die al vele malen door de ABRvS is onderschreven – dat de verandering niet leidt tot (extra) negatieve gevolgen voor de betrokken Natura 2000-gebieden. Dat de situatie voor de natuur in een Natura 2000-gebied niet gunstiger wordt – en dat in zoverre vergunningverlening geen positieve bijdrage levert aan het verbeteren van de huidige staat van instandhouding – speelt daarbij geen rol.

2. Op zichzelf is deze wijze van toetsing logisch en ook rechtmatig te achten. Het beoordelingskader van plannen en projecten, zoals neergelegd in artikel 6 lid 3 en lid 4 Habitatrichtlijn, vereist immers slechts dat nagegaan wordt wat de (extra) gevolgen zijn van het voorgenomen plan of project. De huidige staat van instandhouding van het betrokken Natura 2000-gebied is daarbij weliswaar belang, maar alleen bij de vraag of het project leidt tot extra effecten ten opzichte van alle gebeurtenissen/activiteiten die al van invloed kunnen zijn op de staat van instandhouding.

3. Naast de verplichting om nieuwe plannen en projecten te toetsen aan de hand van het beoordelingskader van artikel 6 lid 3 en 4 Habitatrichtlijn, bestaat er evenwel een verplichting voor lidstaten om instandhoudings- en passende maatregelen te treffen om, kort gezegd, te zorgen dat het Natura 2000-gebied in een gunstige staat van instandhouding komt en blijft. De verplichting daartoe is neergelegd in artikel 6 lid 1 en lid 2 Habitatrichtlijn. En hoewel in het kader van het verlenen van toestemming van een project of plan wellicht kan worden vastgesteld dat de huidige belasting voor een Natura 2000-gebied niet (substantieel) wijzigt, betekent dit uiteraard niet automatisch dat het Natura 2000-gebied dan ook in een gunstige staat van instandhouding wordt gebracht. Het verlenen c.q. continueren van toestemming

voor een bepaalde activiteit kan dus interfereren met de verplichtingen die op lidstaten rusten op grond van artikel 6 lid 1 en 2 Habitatrichtlijn.

4. Deze uitspraak laat echter duidelijk zien dat deze verplichtingen voor de lidstaten niet automatisch inhouden dat een vergunning voor verandering van een bestaande activiteit moet worden geweigerd. Dat is ook logisch; het zijn twee verschillende soorten verplichtingen. Op zichzelf beschouwd kan het zelfs ongerechtvaardigd worden geacht om individuele (rechts)personen die een bepaalde activiteit willen verrichten, te beperken in deze wens omdat lidstaten zelf hun verplichtingen niet op andere wijze, actief, vervullen. Het is dan ook niet zo erg opmerkelijk dat de ABRvS stelt dat artikel 6 lid 3 Habitatrichtlijn slechts vereist dat bij het verlenen van toestemming voor een project vaststaat dat dit project de natuurlijke kenmerken niet aantast en dat niet is vereist dat slechts vergunning voor een project kan worden verleend indien het project de natuurlijke kenmerken van het Natura 2000-gebied verbetert. Ook uit artikel 6 lid 1 dan wel lid 2 Habitatrichtlijn volgt niet dat het bevoegd gezag voor het voldoen aan de in deze leden genoemde verplichtingen moet kiezen voor het weigeren van een vergunning. Het kan echter wel – zie ook het afwegingskader dat op grond van artikel 19e NB-wet 1998 bij vergunningverlening moet worden betrokken.

5. Hoewel dus in de juridische werkelijkheid de verplichtingen van artikel 6 lid 1 en 2 enerzijds en die van artikel 6 lid 3 en 4 Habitatrichtlijn anderzijds goed verdedigbaar strikt gescheiden zijn, is het maar de vraag of hiermee ook de ‘ecologische werkelijkheid’ gediend wordt. Immers, door toestemming te verlenen voor voortzetting of verandering van een bepaalde activiteit, zou er mogelijk wel een situatie kunnen ontstaan waarbij het bereiken van een gunstige staat van instandhouding minder gemakkelijk is, of zelfs aanzienlijk bemoeilijkt wordt. Zou een dergelijke situatie zich voordoen, dan zou vergunningverlening mogelijk wel in strijd zijn met artikel 6 lid 1 en 2 Habitatrichtlijn. Gelet op de ruime vrijheid die lidstaten hebben bij de keuze van maatregelen om te voldoen aan deze verplichtingen ligt het echter niet voor de hand dat een dergelijke situatie zich snel zal voordoen.

ANNOTATIE

Marieke Kaajan

1. Op grond van de Natuurbeschermingswet 1998 (Nbw) is een vergunning nodig voor projecten en andere handelingen die, samengevat, mogelijk een schadelijk effect kunnen hebben op de instandhoudingsdoelstellingen van Natura 2000-gebieden (artikel 19d, lid 1, Nbw). Noch het begrip 'project' noch het begrip 'andere handeling' is gedefinieerd in de Nbw. Ook de aan de Nbw ten grondslag liggende Habitatrichtlijn bevat geen definitie van het begrip 'project'. De 'andere handeling' komt overigens überhaupt niet in deze richtlijn voor.
2. Wat onder project of andere handeling moet worden verstaan, blijkt dan ook uit jurisprudentie. Duidelijk is inmiddels dat de aan- of afwezigheid van een fysieke ingreep in het natuurlijk milieu of landschap bepalend is voor de vraag of sprake is van een project of een andere handeling. Een fysieke ingreep, zoals de uitvoering van bouwwerken of de totstandbrenging van andere installaties of werken, kwalificeert als project. Daarbij wordt aangesloten bij de beschrijving van projecten uit de MER-Richtlijn. Het enkel wijzigen van het gebruik – zoals het gebruik van een terrein als parkeerplaats (ABRvS 5 maart 2008, nr. 200606949) of van het strand ten behoeve van gemotoriseerde strandexcursies (ABRvS 27 december 2012, nr. 201111811) – leidt niet tot een fysieke ingreep, zodat in die situaties sprake is van een 'andere handeling'. Het verschil is relevant omdat het toetsingskader van vergunningplichtige andere handelingen slechts bestaat uit artikel 19d en artikel 19e Nbw, waardoor een passende beoordeling niet is vereist als een vergunningplicht is vastgesteld. Voor vergunningplichtige projecten gelden in aanvulling hierop nog de artikelen 19f t/m 19h Nbw en zal in ieder geval altijd een passende beoordeling moeten worden verricht.
3. In deze uitspraak staat de omvang van het vergunningplichtige project ter discussie. Aan de orde is de wijziging van een bestaande activiteit, te weten de uitbreiding van een veehouderij. Op 2 km afstand van deze veehouderij was op 7 december 2004 op grond van de Habitatrichtlijn een gebied op de zogeheten lijst van communautair belang geplaatst. Voor deze veehouderij was in 1986 een Hinderwetvergunning verleend. Een beoordeling op grond van de Nbw voor de bestaande veehouderij was tot op heden niet verricht. Dit hoeft op grond van inmiddels vaste jurisprudentie van de ABRvS echter ook niet, omdat de toestemming die

is verleend voordat het beschermingsregime van de Habitatrichtlijn is gaan gelden, kan worden aangemerkt als een bestaand recht (ABRvS 31 maart 2010, nr. 200903784). Deze jurisprudentie laat ook zien dat een wijziging van een bestaande veehouderij kan worden aangemerkt als een apart, losstaand project. De consequentie daarvan is dat deze wijziging op zichzelf aan de hand van het toepasselijke beoordelingskader voor projecten moet worden beschouwd. De bestaande activiteit wordt hierbij niet geheel buiten beschouwing gelaten; deze moet worden gekwalificeerd als ‘andere handeling’ en zal dan ook aan de hand van het beperkte beoordelingskader moeten worden getoetst. Als echter vaststaat dat de nieuwe activiteiten gezamenlijk geen grotere effecten hebben dan het effect dat reeds mocht worden veroorzaakt door de activiteiten die als bestaand recht kwalificeren, is een passende beoordeling niet vereist.

4. Appellanten stelden echter dat in dit geval niet alleen de wijziging van de bestaande veehouderij maar de totale veehouderij (wijziging inclusief bestaand deel) moest worden beschouwd als een project. Dat maakt voor de inhoud en omvang van de beoordeling nogal wat uit. Onder verwijzing naar het arrest Stadt Papenburg (HvJ EU 14 januari 2010, C-226/08) werd aangevoerd dat telkens wanneer een in het verleden gerealiseerd project op een onderdeel wordt gewijzigd, voor de toepassing van de Habitatrichtlijn het ongewijzigde deel en de te realiseren wijziging samen als een volledig nieuw project moet worden aangemerkt, dat volledig opnieuw moet worden vergund. Appellanten kan worden toegegeven dat hiermee een creatieve interpretatie wordt gegeven van het arrest Stadt Papenburg. In het licht van voornoemde jurisprudentie is het echter niet vreemd dat de ABRvS de stelling van appellanten niet volgt. Daarbij is ook van belang dat de MER-Richtlijn een wijziging van een bestaand project kwalificeert als een apart, zelfstandig project.

5. Ook het arrest Stadt Papenburg zelf biedt echter geen aanknopingspunten voor het standpunt van appellanten. Dit arrest heeft, kort gezegd, betrekking op de vraag of periodieke baggerwerkzaamheden waarvoor toestemming was verleend vóórdat het beschermingsregime van de Habitatrichtlijn gold, moeten worden aangemerkt als één project. Zou daarvan sprake zijn, dan zouden deze baggerwerkzaamheden niet meer onder de Habitatrichtlijn als project hoeven te worden beoordeeld – en zouden alleen met toepassing van artikel 6, lid 2, Habitatrichtlijn beperkingen aan deze werkzaamheden kunnen worden opgelegd. Het HvJ EU stelt echter dat sprake is van één project indien, samengevat, de werkzaamheden als één enkele verrichting kunnen worden beschouwd. Het arrest heeft dan ook geen betrekking op de door appellanten naar voren gebrachte stelling dat een wijziging van een al volledig gerealiseerd en vergund project niet op zichzelf een project is, maar dat de wijziging en de ongewijzigde delen samen één project zijn. Het arrest Stadt Papenburg had appellanten, met andere woorden, slechts kunnen baten indien bijvoorbeeld de bestaande veehouderij slechts

periodiek in bedrijf zou zijn en telkens wanneer dit bestaande deel weer in bedrijf zou worden genomen, een fysieke ingreep nodig zou zijn. Alleen dan zou m.i., in het licht van het arrest Stadt Papenburg en de uit de MER-richtlijn voortvloeiende eis dat pas bij een fysieke ingreep in het milieu sprake is van een project, iets te zeggen zijn voor het standpunt zoals dat nu door appellanten werd gebezigd.

RECHTSPRAAK

Planschade Heemskerk

Appellant kon aan de VNG-lijst met milieuafstanden geen gronden ontlenen voor het oordeel dat het bouwplan niet voorzienbaar was. Deze lijst is immers slechts indicatief.

Casus

Volgens het college was de planschade voor appellant voorzienbaar ten tijde van de aankoop van zijn woning, omdat de uit te werken bestemming 'Woondoeleinden' in het bestemmingsplan 'Waterakkers-Lunetten' reeds woonbebouwing ten behoeve van twaalf woningen op het planperceel in het vooruitzicht stelde. Dat dit één woning minder is dan op grond van de vrijstelling is gerealiseerd, leidt niet tot de conclusie dat de voorzienbaarheid geheel of gedeeltelijk zou ontbreken.

Appellant betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de bouw van de dertien woningen voor hem geheel voorzienbaar was. Op basis van uitspraken van de gemeente over de bijzondere aard van de wijk, een door de gemeente uitgeschreven prijsvraag voor het ontwerp van vrijstaande woonhuizen waarvoor door de gemeente drie kavels zouden worden gereserveerd, tezamen met een richtlijn van de VNG op grond waarvan minimaal dertig meter van de plaatselijke school af zou moeten worden gebouwd, was het gerealiseerde bouwplan niet voorzienbaar, aldus appellant.

Rechtsvraag

Was de planschade voor appellant voorzienbaar?

Uitspraak

De rechtbank heeft terecht en op goede gronden geoordeeld dat hetgeen met de vrijstelling en bouwvergunning van 9 juni 2008 mogelijk is gemaakt, niet zozeer afwijkt van hetgeen appellant op grond van het bestemmingsplan kon voorzien, dat dit betekenis heeft voor de voorzienbaarheid. Op grond van het bestemmingsplan 'Waterakkers-Lunetten' uit 1999 lag op het planperceel de uit te werken bestemming 'Woondoeleinden' en bedroeg de toegestane

bebouwingsdichtheid in het plangebied minimaal 20 en maximaal 30 woningen per hectare, hetgeen betekent dat er 11,6 woningen op de locatie mochten worden gebouwd. Dat er uiteindelijk dertien woningen zijn gerealiseerd, betreft een wijziging die zodanig gering is, dat daardoor niet een wezenlijk andere ontwikkeling heeft plaatsgevonden dan redelijkerwijs voorzienbaar was. Dat de gemeente een prijsvraag zou hebben uitgeschreven voor de realisering van woningen op een drietal percelen en uitlatingen zou hebben gedaan over het bijzondere karakter van de wijk, doen aan het voorgaande niet af. Het betreffen geen concrete beleidsvoornemens op grond waarvan vertrouwd mocht worden dat minder woningen zouden worden gerealiseerd dan op basis van het bestemmingsplan was toegestaan. Evenmin kan appelllant aan de door hem aangehaalde VNG-lijst met milieuafstanden gronden ontleen voor het oordeel dat het bouwplan niet voorzienbaar was. Deze lijst is immers slechts indicatief. De rechtbank heeft voorts terecht en op goede gronden overwogen dat de omschrijving van het bestemmingsplan dusdanig algemeen en in hoofdlijnen is opgesteld dat appelllant tevens rekening diende te houden met de mogelijkheid dat de woningen zouden worden voorzien van een dakopbouw en balkons.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 31-07-2013

ECLI: ECLI:NL:RVS:2013:544

Zaaknummer: 201207647/1/A2

Wetsartikelen: 6.1 Wro

ANNOTATIE

Gijsbert Keus

1. Afgelopen tijd hebben met name uitspraken over intensieve veehouderijen in Noord-Brabant de aandacht getrokken. Daarbij ging het steeds om de vraag of de provinciale verordening van de provincie Noord-Brabant al dan niet in strijd was met de Reconstructiewet concentratiegebieden (hierna: Rwc) dan wel het aan de orde zijnde reconstructieplan en of al dan niet ontheffing terecht was geweigerd. In de Verordening ruimte Noord-Brabant 2011 zijn namelijk regels op genomen waarmee het beleid zoals neergelegd in de reconstructieplannen, voor wat betreft intensieve veehouderij is aangescherpt. De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna Afdeling) heeft in diverse uitspraken geoordeeld dat de verordening op dat punt niet in strijd is met de Rwc dan wel met het aan de orde zijnde reconstructieplan. Zie onder andere de uitspraken ABRvS 22 augustus 2012, nr. 201203080/1/A1 (uitbreiding van een intensieve veehouderij in een verwevingsgebied) en ABRvS 13 maart 2013, nrs. 201204206/1/R3, 201201924/1/R3, 201203440/1/R3, 201204099/1/R3 (verbod op nieuwe intensieve veehouderijen in LOG-gebieden). In deze uitspraken wees de Afdeling er steeds op dat de beleidsuitspraken uit het desbetreffende reconstructieplan over het grondgebruik binnen de verschillende reconstructiezones geen planologische doorwerking hebben, aangezien deze geen volledige planologische afweging inhielden. Van de niet bindende beleidsuitspraken kan worden afgeweken zonder dat daarvoor de in de Rwc neergelegde procedure moet worden gevolgd. Deze lijn is recent weer bevestigd in de uitspraak van 26 juni 2013, nr. 201204193/1/R3.

2. In de hierboven opgenomen uitspraak van de Afdeling van 26 juni 2013, 201204314/1/R1 gaat het eveneens om intensieve veehouderij maar dit keer in de provincie Overijssel. Ook deze provincie heeft een reconstructieplan ("Salland-Twente") en een verordening. Ten aanzien van de doorwerking van het beleid in het reconstructieplan heeft de provincie Overijssel echter een andere weg gekozen dan de provincie Noord-Brabant. In de Omgevingsverordening Overijssel 2009 is in artikel 2.9.2, eerste lid, bepaald dat bestemmingsplannen voor gebieden die zijn opgenomen in het reconstructieplan, wat betreft de mogelijkheden van bebouwing en het gebruik van gronden en opstallen, in overeenstemming dienen te zijn met het reconstructieplan. In de toelichting op dit artikel

wordt onder andere het volgende opgemerkt: "Eén van de instrumenten voor uitvoering van het reconstructieplan was tot 1 juli 2008 de provinciale goedkeuring van gemeentelijke bestemmingsplannen. Met dat instrument kon vooral effectief worden voorkomen dat bestemmingsplannen rechtskracht zouden krijgen die ontwikkelingsmogelijkheden boden in strijd met het reconstructieplan. Die waarborg is als zodanig met de nieuwe Wet ruimtelijke ordening verdwenen. Om de doorwerking van het reconstructieplan veilig te stellen is het noodzakelijk om in de provinciale verordening te bepalen dat – kort gezegd – het in het reconstructieplan vastgelegde beleid in gemeentelijke bestemmingsplannen moet worden vertaald."

Uit bovenstaande toelichting – waarin enigszins met weemoed wordt teruggekeken naar de tijd van vóór 1 juli 2008 – blijkt dat de provincie er niet gerust op is dat alle gemeenten het reconstructieplan zullen volgen. En blijkens de opgenomen uitspraak is die vrees niet geheel ongegrond. In de uitspraak is namelijk een bestemmingsplan van de gemeente Twenterand aan de orde dat geen nieuwvestiging of hervestiging van intensieve veehouderijbedrijven toestaat of mogelijkheden biedt voor nieuwe agrarische bouwblokken voor intensieve veehouderijbedrijven. Het plangebied is echter in het reconstructieplan aangewezen als LOG. In het reconstructieplan is in dat verband onder andere aangegeven dat provinciale staten de landbouwontwikkelingsgebieden hebben aangewezen als gebieden waar de intensieve veehouderij zich kan ontwikkelen of verder kan ontwikkelen. In deze zone zijn mogelijkheden voor de vestiging van intensieve veehouderijbedrijven op bestaande agrarische bouwpercelen, op niet-agrarische bouwpercelen en op nieuw te vestigen agrarische bouwpercelen. Voor de vestiging van een intensief veehouderijbedrijf zijn de landbouwontwikkelingsgebieden zoekgebieden. Voor ieder initiatief voor vestiging is een beleidsafweging noodzakelijk.

Het plan is duidelijk niet in overeenstemming met het reconstructieplan. In feite is er sprake van een gemeentelijk verbod op nieuwvestiging van intensieve veehouderij. En niet zonder reden. Uit de uitspraak kan namelijk worden opgemaakt dat de gemeente het bestemmingsplan heeft vastgesteld vanwege een gebrek aan maatschappelijk draagvlak voor het voorheen geldende bestemmingsplan wat betreft de mogelijkheden voor nieuwvestiging van intensieve veehouderijbedrijven. Gedeputeerde staten van Overijssel en enkele agrariërs nemen hier echter geen genoegen mee en stellen dan ook beroep in. Zij vinden de Afdeling aan hun zijde. De constructie van de tweetrapsraket Reconstructieplan-Verordening is in ieder geval geen probleem. De Afdeling gaat eerst na wat er in het reconstructieplan staat, verwijst naar de verordening voor wat betreft de doorwerking en constateert vervolgens dat het plan niet aan het reconstructieplan voldoet.

De gemeente had nog als verweer aangevoerd dat zij – gelet op de uitspraak van de Afdeling inzake het reconstructieplan “De Meijerij” (ABRvS 30 mei 2007, nr. 200506285/1) – de ruimte heeft om te bepalen hoe de mogelijkheden in een LOG op grond van het reconstructieplan

worden verwerkt in het bestemmingsplan. Dit verweer wordt echter niet aanvaard. Allereerst stelt de Afdeling dat de raad de ruimte heeft de exacte omvang van de mogelijke ontwikkelingen in een LOG binnen de in het reconstructieplan gegeven grenzen te bepalen. Vervolgens constateert de Afdeling dat de gemeente (in feite) geen belangenafweging heeft gemaakt. De raad had slechts gesteld dat het belang van initiatieven voor vestiging minder zwaarwegend zijn te achten dan de andere bij het plan betrokken ruimtelijke belangen. Dit betoog van de gemeente is niet onbegrijpelijk gelet op het feit dat kennelijk een gebrek aan maatschappelijk draagvlak in de gemeente voor nieuwvestiging is geconstateerd. Het is ook begrijpelijk dat een gemeente met een dergelijke algemene motivering niet onder het reconstructieplan uit kan komen.

3. Dat een afgewogen gemeentelijke beleid inzake intensieve veehouderij niet onbelangrijk is, blijkt wel uit de uitspraak van de Afdeling van 26 juni 2013, nr. 201210119/1/A1, die eveneens in het tijdschrift is opgenomen. Deze uitspraak betrof een weigering van de gemeente Peel en Maas om een omgevingsvergunning te verlenen voor de uitbreiding van een intensieve veehouderij op een locatie die volgens het reconstructieplan “Noord- en Midden Limburg” van de provincie Limburg in een verwevingsgebied ligt. Ten behoeve van het realiseren van de stal was het noodzakelijk het bouwblok te vergroten tot een oppervlakte van 1,96 ha.

Volgens het reconstructieplan “Noord- en Midden Limburg” is uitbreiding van bestaande bedrijven in principe mogelijk, maar sterk afhankelijk van de ligging van het bedrijf. Groei van bestaande bedrijven is wel mogelijk, waarbij de Bouwkavel op Maat Plus een belangrijk instrument is. Bij overschrijding van de bovengrens van 1,5 ha is in het kader van het laatstgenoemde instrument een tegenprestatie verplicht.

De Afdeling constateert in deze zaak dat het reconstructieplan op gemeentelijk niveau nader is uitgewerkt in het structuurplan en de beleidsuitgangspunten van de structuurvisie. Daarbij is onder andere bepaald dat bestaande intensieve veehouderijen binnen de – in de casus aan de orde zijnde – gebiedstypologie “grootschalig open veen ontginningslandschappen” slechts kunnen uitbreiden tot maximaal 1,5 ha. Vervolgens constateert de Afdeling dat – in het onderhavige geval – het reconstructieplan, onder voorwaarden, de mogelijkheid geeft voor uitbreiding, maar dat dit niet betekent dat als aan die voorwaarden is voldaan of kan worden voldaan aanspraak op uitbreiding bestaat. De afstemming in het kader van de vermenging van functies en waarden vergt een nadere afweging op gemeentelijk niveau en aan de gemeente komt derhalve beleidsruimte toe. Volgens de Afdeling is het gemeentelijk beleid niet in strijd is met het reconstructieplan en is de vergunning dus niet ten onrechte geweigerd. Met andere woorden, daar waar ruimte is in het reconstructiebeleid mag deze worden genomen mits voldoende gemotiveerd.

RECHTSPRAAK

Zuid-Holland/reactieve aanwijzing

Kantoorbestemming. Provinciaal belang. Reactieve aanwijzing.

Blijkens het bestreden besluit en de toelichting op artikel 7 van de verordening is het provinciaal bestuur van mening dat zeer terughoudend moet worden omgegaan met het ontwikkelen van nieuwe kantorenlocaties, gelet op de situatie op de kantorenmarkt. Hiermee beoogt het provinciaal bestuur een toename van het structurele aanbod te voorkomen en de overmaat aan ongerealiseerde plancapaciteit terug te dringen. Niet valt in te zien dat het college van gedeputeerde staten zich deze belangen niet in redelijkheid als provinciaal belang heeft kunnen aantrekken.

In dit geval staat de plansystematiek er echter aan in de weg dat een zodanige aanwijzing wordt gegeven dat slechts die mogelijkheden die naar de opvatting van het college van gedeputeerde staten in strijd zijn met artikel 7 van de verordening worden getroffen door de aanwijzing. De Afdeling is van oordeel dat artikel 3.8 lid 6 van de Wro, zich in een dergelijk geval niet verzet tegen het geven van een reactieve aanwijzing die tot gevolg heeft dat minder mogelijk wordt dan waaraan de verordening in de weg staat.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 24-07-2013

ECLI: ECLI:NL:RVS:2013:437

Zaaknummer: 201211139/1/R4

Wetsartikelen: 3.8 lid 6 Wro en 4.2 lid 1 Wro

RECHTSPRAAK

Someren/bestemmingsplan 'Buitengebied Someren'

Plattelandswoning nabij intensieve veehouderij. Geurhinder. Geluidhinder. Onbenutte uitbreidingsmogelijkheden. MER.

De aanduiding als plattelandswoning brengt niet met zich brengt dat de onderhavige woning worden aangemerkt als burgerwoning. Deze agrarische bedrijfswoning blijft immers in planologisch opzicht deel uitmaken van het bijbehorende agrarische bedrijf. Gelet op de planregels dient een woning met de aanduiding 'specifieke vorm van agrarisch - plattelandswoning' in het thans voorliggende bestemmingsplan planologisch te worden gelijkgesteld aan een bedrijfswoning. De raad heeft zich in dit verband terecht op het standpunt gesteld dat deze agrarische bedrijfswoning geen bescherming toekomt op grond van de Wgv ten aanzien van veehouderij van appellant en dat het gebruik van deze woning als burgerwoning de exploitatiemogelijkheden van die veehouderij niet belemmert. Aan de toepasselijke afstandsnorm van 50 m ingevolge artikel 3 lid 2 van de Wgv wordt voldaan en bijzondere omstandigheden doen zich niet voor zodat een aanvaardbaar woon- en leefklimaat aanwezig is.

Voor wat betreft geluidhinder vanwege de veehouderij van appellant stelt de Afdeling dat de raad bij de vaststelling van een bestemmingsplan de aanvaardbaarheid daarvan dient te bezien, mede in relatie tot de op het moment van vaststelling geldende regelgeving. Ten tijde van de vaststelling van het bestreden besluit was de wijziging van de Wabo en enkele andere wetten om de planologische status van gronden en opstallen bepalend te laten zijn voor de mate van milieubescherming alsmede om de positie van agrarische bedrijfswoningen aan te passen (plattelandswoningen) nog niet in werking getreden. De Afdeling overweegt dat en tijde van het bestreden besluit een niet als zodanig in gebruik zijnde bedrijfswoning bescherming kreeg tegen geluidhinder van de inrichting waar deze woning deel van uitmaakt, nu het feitelijk gebruik daarvoor bepalend was. Gelet hierop heeft de raad zich ten onrechte op het standpunt gesteld dat de woning geen bescherming tegen geluidhinder behoeft. Met toepassing van artikel 8:72 lid 3 Awb kunnen de rechtsgevolgen in stand blijven omdat de Afdeling daarbij uitgaat van de genoemde wijziging van de Wabo.

De Afdeling stelt vast dat de onbenutte planologische mogelijkheden voor intensieve

veehouderijen in het plan en een bestreden wijzigingsbevoegdheid in de planregels, betrekking hebben op activiteiten als bedoeld in onderdeel C, categorie C.14, van de bij het Besluit MER behorende bijlage en dat deze in zoverre tot gevolg kunnen hebben dat de drempelwaarden van categorie C.14 worden overschreden. Zoals de raad ter zitting heeft erkend, had gelet hierop in dit geval bij de voorbereiding van het plan een plan-MER moeten worden gemaakt.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 24-07-2013

ECLI: ECLI:NL:RVS:2013:398

Zaaknummer: 201109822/1/R3

Wetsartikelen: 3 tweede lid Wgv, 8:72 derde lid Awb, 1.1a Wabo, 2.14 Wabo, 5.16 lid 1 aanhef en onder c Wm, 11.1 lid 1 Wm en 19j lid 2 Nbw 1998

RECHTSPRAAK

Oldebroek/omgevingsvergunning

Veehandelsbedrijf

Anders dan de rechtbank heeft overwogen, is de Afdeling van oordeel dat de veestal zal worden gebruikt ten behoeve van een grondgebonden agrarische bedrijfsvoering als bedoeld in de planvoorschriften, nu daarin expliciet een veehandelsbedrijf wordt genoemd. In de uitspraak van de Afdeling van 25 juli 2001 in zaak nr. 200002878/1, waarbij is overwogen dat een veehandelsbedrijf niet kon worden aangemerkt als een vorm van agrarisch grondgebruik, wordt geen aanleiding gezien voor het oordeel dat het bouwplan in strijd is met het ten tijde van belang geldende bestemmingplan. Daartoe wordt overwogen dat de hiervoor genoemde uitspraak betrekking had op het destijds geldende en andersluidende bestemmingsplan 'Buitengebied 1972/1980'.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 24-07-2013

ECLI: ECLI:NL:RVS:2013:445

Zaaknummer: 201211806/1/A1

RECHTSPRAAK

Haarlemmermeer/omgevingsvergunning

Artikel 19 WRO vrijstelling en omgevingsvergunningen.

De rechtbank heeft niet onderkend dat ten tijde van het besluit op bezwaar van ingevolge het per 31 december 2011 ingevoerde artikel 1.5b, van de Invoeringswet Wabo een vrijstelling als bedoeld in artikel 19 lid 1 van de WRO werd gelijkgesteld met een omgevingsvergunning eerste fase voor het gebruiken van gronden in strijd met een bestemmingsplan als bedoeld in artikel 2.1 lid 1 aanhef en onder c van de Wabo. Het college was derhalve ingevolge artikel 1.5b van de Invoeringswet Wabo bevoegd om de omgevingsvergunningen voor de activiteit bouwen te verlenen met gebruikmaking van de aldus aan de omgevingsvergunning eerste fase gelijkgestelde vrijstelling.

Artikel 1.5b van de Invoeringswet Wabo strekt niet zover dat het college in bezwaar gehouden was een nieuw besluit te nemen dat was voorbereid met toepassing van afdeling 3.4 van de Awb, nu de primaire besluiten volgens de destijds geldende procedure tot stand zijn gekomen. Daarbij wordt van belang geacht dat afdeling 3.4 van de Awb ten tijde van het nemen van de primaire besluiten niet behoefde te worden toegepast.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 24-07-2013

ECLI: ECLI:NL:RVS:2013:433

Zaaknummer: 201206259/1/A1

Wetsartikelen: 19 lid 1 WRO, 2.1 lid 1 aanhef en onder a en c Wabo, 1.5a Invoeringswet Wabo en 1.5b Invoeringswet Wabo

RECHTSPRAAK

Boxmeer/bestemmingsplan '[locatie]'

Revisievergunning. Significante effecten. Passende beoordeling

Dat het plan volgens de raad niet meer activiteiten mogelijk maakt dan waarvan in de verleende revisievergunning in het kader van Wet milieubeheer wordt uitgegaan, betekent niet dat significante gevolgen van het plan voor Natura 2000-gebieden zijn uitgesloten, omdat de revisievergunning niet bepalend is voor de planologische mogelijkheden.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 24-07-2013

ECLI: ECLI:NL:RVS:2013:446

Zaaknummer: 201208900/1/R3

Wetsartikelen: 19j lid 1 Nbw 1998

RECHTSPRAAK

Putten/bestemmingsplan 'Verbinding Nijverheidsweg - Stationsstraat'

Globale bestemming in casu niet aanvaardbaar

Het plan maakt het mogelijk dat binnen het gehele bestemmingsvlak de verbindingsweg wordt aangelegd terwijl dit niet is beoogd. Uit de stukken waaronder het geluidrapport te Doetinchem van 21 december 2009, dat is opgesteld in het kader van het plan, blijkt dat het wegtracé ongeveer 10 m breed zal worden. De Afdeling acht deze globale bestemming gelet op de aard van de mogelijk gemaakte functie, de omvang van het plangebied en de nabijheid van de woningen van [appellant sub 1A], [appellant sub 1B] en [appellant sub 2] uit het oogpunt van rechtszekerheid niet aanvaardbaar. De raad diende in dit geval een zwaarder gewicht toe te kennen aan het voorzien in een meer exacte situering van het wegtracé boven een meer flexibele invulling.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 24-07-2013

ECLI: ECLI:NL:RVS:2013:495

Zaaknummer: 201211423/1/R2

RECHTSPRAAK

Maasdriel/bestemmingsplan 'Buitengebied herziening 2011, Winkelseweg 10, Hedel'

Akoestisch onderzoek. Representatieve bedrijfssituatie. Representatieve invulling maximale mogelijkheden.

Bij een onderzoek naar de geluidbelasting van een representatieve invulling dient van de maximale planologische mogelijkheden te worden uitgegaan. Er bestaat geen aanleiding voor het oordeel dat bij de berekening van de geluidemissie niet mocht worden uitgegaan van drie beoordelingsperioden per dag. Bij een dergelijke berekening in het kader van een goede ruimtelijke ordening bestaat immers geen gebondenheid aan de dagindeling uit het Activiteitenbesluit milieubeheer.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 24-07-2013

ECLI: ECLI:NL:RVS:2013:484

Zaaknummer: 201211005/1/R2

Wetsartikelen: 8:72 lid 3 Awb

RECHTSPRAAK

Zaanstad/onthefing

Kruimelgevallen. Oppervlakte bouwwerk. Bouwwerk als geheel.

Uit de tekst van artikel 3.23 van de Wro blijkt niet dat is beoogd de toepassing van deze bevoegdheid te beperken tot planologisch ondergeschikte gevallen. Toepassing beperkt zich uitsluitend tot de in artikel 4.1.1 van het Bro genoemde gevallen. Hieruit volgt dat wanneer het bouwplan dat thans aan de orde is, voldoet aan de in het eerste lid, aanhef en onder d, opgenomen voorwaarde, de bevoegdheid van het college om met toepassing van die bepaling ontheffing te verlenen, is gegeven.

Gelet op de bewoordingen van artikel 4.1.1 lid 1 aanhef en onder d van het Bro, die luiden dat voor toepassing van artikel 3.23 lid 1 van de Wro in aanmerking komt 'een bouwwerk' waarvan het bruto oppervlak niet groter is dan 50 m², bestaat geen aanleiding voor het oordeel dat deze bewoordingen anders dienen te worden uitgelegd dan dat hiermee het bouwwerk als geheel wordt bedoeld. De toetsing of aan de bedoelde voorwaarde is voldaan, kan zich aldus niet beperken tot het gedeelte van het bouwwerk dat met het bestemmingsplan in strijd is.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 24-07-2013

ECLI: ECLI:NL:RVS:2013:485

Zaaknummer: 201211120/1/A1

Wetsartikelen: 3.23 Wro en 4.1.1 Bro

RECHTSPRAAK

Noord-Brabant/wijzigingsplan 'Windpark Zuid-Dintel'

Geluidhinder van windturbines

Anders dan appellanten betogen, behoefde in het kader van dit plan nog niet de concrete laagfrequente geluidbelasting op de woningen nabij de te bouwen windturbines te worden onderzocht. Nu voor de windturbines een omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1 lid 1 aanhef en onder e van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht dient te worden verleend, kan in het kader van die procedure de precieze laagfrequente geluidbelasting van de betrokken windturbine worden onderzocht en kunnen in deze vergunning zo nodig voorschriften of beperkingen worden opgenomen teneinde deze laagfrequente geluidbelasting te voorkomen dan wel voldoende te beperken.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 24-07-2013

ECLI: ECLI:NL:RVS:2013:456

Zaaknummer: 201209836/1/R3

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 aanhef en onder e Wabo

RECHTSPRAAK

Zuid-Holland/reactieve aanwijzing

Reactieve aanwijzing. Provinciale belangen. Weigering ontheffing. Belangenafweging. Glastuinbouwareaal.

Door te stellen dat de provinciale belangen in onevenredige mate worden aangetast, reeds omdat geen compensatie wordt geboden voor het verlies aan glastuinbouwareaal, miskent het college dat de beoordeling van de vraag in hoeverre de provinciale belangen in onevenredige mate worden aangetast, een belangenafweging vergt. De enkele constatering dat geen compensatie wordt geboden voor het verlies aan glastuinbouwareaal volstaat in het kader van die belangenafweging niet, omdat artikel 15 lid 1 van de verordening de mogelijkheid om ontheffing te vragen van deze voorwaarde uit artikel 2 lid 2 aanhef en onder g tweede volzin, niet uitsluit.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 24-07-2013

ECLI: ECLI:NL:RVS:2013:444

Zaaknummer: 201211652/1/R4

Wetsartikelen: 2 lid 2 aanhef en onder g tweede volzin van de Verordening Ruimte

RECHTSPRAAK

Planschade Bergeijk

Dat meetvoorschriften een onzelfstandig en ondersteunend karakter hebben, laat onverlet dat deze van betekenis kunnen zijn voor de uitleg van bouwvoorschriften.

Casus

Ingevolge de planvoorschriften wordt de hoogte van een gebouw gemeten van bovenkant goot, boeiboord of druiplijn, tot aan het gemiddelde maaiveldpeil van het aansluitend afgewerkt terrein.

Verder schrijft het plan voor dat de hoogte van de bebouwing op de voor agrarische doeleinden kernrandgebied bestemde gronden ten hoogste 3 m bedraagt.

Appellant betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat een redelijke uitleg van de bij het oude bestemmingsplan behorende voorschriften met zich brengt dat voor het bepalen van de maximale hoogte van een bouwwerk de bouwverordening aanvullende werking heeft. Daartoe voert hij aan dat meetvoorschriften geen invloed op de werking van bouwvoorschriften hebben. Voorts voert hij aan dat, nu in de planvoorschriften geen definitie van het begrip 'hoogte' is opgenomen, voor de uitleg van dat begrip dient te worden uitgegaan van hetgeen daaronder in het normale spraakgebruik wordt verstaan en dat hij er op mocht vertrouwen dat in het plangebied geen gebouw met een nokhoogte van meer dan 3 m zou worden opgericht.

Rechtsvraag

Van welke nokhoogte moet bij de maximale invulling worden uitgegaan?

Uitspraak

Dat meetvoorschriften een onzelfstandig en ondersteunend karakter hebben, laat onverlet dat deze van betekenis kunnen zijn voor de uitleg van bouwvoorschriften.

Uit de tekst van de planvoorschriften valt af te leiden dat onder de hoogte van een gebouw, als

bedoeld in artikel II.12, lid A, de goothoogte van dat gebouw wordt verstaan. In laatstvermelde bepaling is niet de maximale nokhoogte van dat gebouw geregeld. Derhalve bestaat geen grond voor het oordeel dat het onder het oude planologische regime in het plangebied slechts mogelijk was gebouwen met een nokhoogte van 3 m te realiseren.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 24-07-2013

ECLI: ECLI:NL:RVS:2013:487

Zaaknummer: 201211658/1/A2

Wetsartikelen: 6.1 Wro

RECHTSPRAAK

**Ede/bestemmingsplannen 'Agrarisch Buitengebied Ede' en
'Agrarisch Buitengebied Ede 2012'*****Reconstructieplan. Plansystematiek. Beperkingen voor niet-intensieve
veehouderijen in verband met verstening buitengebied.***

Het Reconstructieplan beperkt de raad niet in zijn mogelijkheden om zelf, met het oog op een goede ruimtelijke ordening, voorwaarden te verbinden aan uitbreiding van niet-intensieve veehouderijen in extensiveringsgebied. De raad heeft in dit verband overwogen dat uitbreiding van niet-intensieve veehouderijen vanuit landschappelijk oogpunt onwenselijk is, aangezien dit tot verdere verstening van het buitengebied leidt. Hierbij heeft de raad betrokken dat het buitengebied landschappelijk gevoelig is en dat extra bebouwing derhalve steeds maatwerk vereist, onder meer wat betreft de landschappelijke inpassing hiervan. Gezien het eerder genoemde belang bij het tegengaan van verstening in een landschappelijk kwetsbaar gebied, acht de Afdeling dit niet onredelijk.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 17-07-2013

ECLI: ECLI:NL:RVS:2013:285

Zaaknummer: 201109366/1/R2

RECHTSPRAAK

Den Haag/projectbesluit

Kinderopvang. Geluidhinder. Parkeeronderzoek. Gehanteerde bruto vloeroppervlak. Omvang onderzoeksgebied. Nota parkeernormen.

Nu aan het projectbesluit zelf geen voorwaarden zijn verbonden ten aanzien van het maximaal aantal kinderen dat tegelijk buiten speelt en het maximaal aantal uren per dag dat wordt buiten gespeeld, kan het college niet handhavend optreden indien niet wordt voldaan aan de in het geluidsrapport in aanmerking genomen uitgangspunten. Gelet hierop is in het besluit onvoldoende gegarandeerd dat het maximaal aantal gelijktijdig buiten spelende kinderen nooit hoger zal zijn dan waarvan in het geluidsrapport is uitgegaan en dat de geluidsbelasting ten gevolge van de vestiging van de kinderopvang ter plaatse niet zodanig zal toenemen dat nog steeds sprake is van een aanvaardbaar woon- en leefklimaat voor omwonenden.

Wat betreft de omvang van het bij het parkeeronderzoek is de gemeente uitgegaan van het gebied direct rondom het bouwplan tot een afstand van ongeveer 350 m. Nu het besluit dateert van na inwerkingtreding van de op 10 november 2011 door de gemeenteraad vastgestelde Nota parkeernormen, heeft het college miskend dat het hierin neergelegde beleid wel van toepassing is. Nu in de nota een richtafstand van maximaal 100 m is neergelegd, heeft het college onvoldoende gemotiveerd waarom het in dit geval in afwijking van de nota een loopafstand van 350 m acceptabel acht.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 17-07-2013

ECLI: ECLI:NL:RVS:2013:346

Zaaknummer: 201210607/1/A1

RECHTSPRAAK

Hilversum/bestemmingsplan 'Van Riebeeck/Bonairelaan'

Actualisering bestemmingsplannen. Voldoende concreet bouwplan.

Met het oog op een snelle actualisatie van verouderde bestemmingsplannen kan het aanvaardbaar zijn het uitgangspunt te hanteren om slechts concrete plannen in het bestemmingsplan te verwerken. De voorwaarde van afgeronde besluitvorming in de vorm van een omgevingsvergunning voor de activiteit 'bouwen' acht de Afdeling echter te vergaand. In het stelsel van de Wet ruimtelijke ordening is een bestemmingsplan bij uitstek het ruimtelijke instrument waarin de wenselijke toekomstige ontwikkeling van een gebied wordt neergelegd en is deze kaderstellend voor verdere ruimtelijke besluitvorming. Het uitgangspunt van de raad waarin dit systeem wordt omgedraaid, moet derhalve in strijd worden geacht met de systematiek van de Wro.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 17-07-2013

ECLI: ECLI:NL:RVS:2013:344

Zaaknummer: 201210659/1/R1

RECHTSPRAAK

Ede/bestemmingsplan 'Agrarisch Buitengebied omgeving Otterloseweg 54-56 te Wekerom'***Mestvergistingsinstallatie: capaciteit en landschappelijke inpassing.***

Nu de capaciteit van de mestvergister ingevolge het provinciale beleid bepalend is voor de locatiekeuze van de voorziene mestvergister, had het op de weg van de raad gelegen de maximum capaciteit van de voorziene mestvergister in het plan te regelen. Nu de raad heeft nagelaten in artikel 3 lid 3.1, van de planregels vast te leggen wat de maximum capaciteit van de mestvergistingsinstallatie is, heeft de raad het plan in zoverre in strijd met de vereiste zorgvuldigheid vastgesteld.

Nu uit het verweerschrift en het verhandelde ter zitting is gebleken dat de raad de landschappelijke inpassing noodzakelijk acht met het oog op de ruimtelijke aanvaardbaarheid van het plan, heeft de raad de aanleg en instandhouding daarvan ten onrechte niet in het plan geregeld. Het had daarom op de weg van de raad gelegen een planregel op te nemen, inhoudende dat het gebruik van de gronden overeenkomstig de bestemming 'Bedrijf' alleen dan planologisch is toegestaan, indien de vereiste landschappelijke inpassing wordt aangelegd en in stand gehouden.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 17-07-2013

ECLI: ECLI:NL:RVS:2013:384

Zaaknummer: 201300042/1/R2

RECHTSPRAAK

Amsterdam/bestuursdwang

Begrippen erf en erfdienstbaarheid zoals bedoeld in artikel 1, eerste lid van bijlage II bij het Bor

Het perceelgedeelte waarop een aanbouw is gerealiseerd, kan in casu niet worden aangemerkt als 'erf' als bedoeld in artikel 1 lid 1 van bijlage II bij het Bor. Nu het desbetreffende perceelgedeelte geen erf is, kan dit, gelet op de definitie van het begrip 'achtererfgebied' in artikel 1 lid 1 van genoemde bijlage, evenmin als zodanig worden aangemerkt. De gerealiseerde aanbouw kan dan ook niet als een op de grond staand bijbehorend bouwwerk in achtererfgebied vergunningvrij worden opgericht.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 17-07-2013

ECLI: ECLI:NL:RVS:2013:340

Zaaknummer: 201210561/1/A1

Wetsartikelen: 1 lid 1 bijlage II Bor en 2 aanhef en onder 3 bijlage II Bor

RECHTSPRAAK

Den Haag/dwangsom

Overgangsrecht. Strijdig gebruik. Onderdeel beheersverordening is onverbindend. Reikwijdte beheersverordening. Bestemmingsplan is belangrijkste instrument.

De rechtbank stelt dat een gemeenteraad die streeft naar beëindiging van gebruik dat in strijd is met een bestaand bestemmingsplan, moet kiezen tussen ofwel het feitelijk (laten) beëindigen van dat gebruik voorafgaand aan de inwerkingtreding van een beheersverordening ofwel het vaststellen van een nieuw bestemmingsplan dat voorziet in een geclausuleerd overgangsrecht. Deze conclusie leidt de rechtbank tot het oordeel dat artikel 5.1.1 van het Bor – gezien in samenhang met artikel 3.38 van de Wro – geen ruimte biedt voor de beperking van de toepasselijkheid van het overgangsrecht zoals geregeld in de aan de orde zijnde Beheersverordening. Dit oordeel sluit aan bij de gedachte van de wetgever dat het bestemmingsplan nog steeds het belangrijkste instrument voor de vormgeving van gemeentelijk planologisch beleid is. Daarnaast acht de rechtbank van belang dat tegen een beheersverordening minder rechtsbescherming openstaat dan tegen een bestemmingsplan. Immers, een bestemmingsplan is – krachtens artikel 8.2 lid 1 aanhef en onder a van de Wro – vatbaar voor beroep bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, terwijl tegen een beheersverordening – zijnde een algemeen verbindend voorschrift – geen rechtstreeks beroep bij een bestuursrechter open staat.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 03-07-2013

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2013:7607

Zaaknummer: AWB-12_6439

Wetsartikelen: 3.1 Wro, 3.38 Wro, 8.2 lid 1 aanhef en onder a Wro en 5.1.1 Bro